



Mijn Kosovo dagboek (de aanloop)

Waarom?

De komende opdracht als verantwoordelijke voor de steun in het Noorden van Kosovo is mijn eerste opdracht van lange duur in het buitenland in een echt operatietoneel.

Sommige zullen opmerken dat ik reeds in het begin van mijn loopbaan als flightcommandant in de 15 W al in het buitenland werkzaam was. Hoewel het soms al lang leek en altijd even onverwacht, was het nooit meer dan twee weken. Irak na Golfoorlog 1 was toen het operatietoneel van Provide Comfort, maar niet echt lang voor mij. In B Koks was 'over den IJzer' vliegen al een exotische reis dus daar ook niet veel buitenland. Wel mocht ik op het einde van mijn 5 jaar daar proeven van 5 weken Cornwell in hartje winter. Mijn langste verblijf in het buitenland was echter als smaldeelcommandant in de 1 W. De jaarlijkse zendingen naar Saintes was de oorzaak van 2 maal vertoeven in Frankrijk. Waarvan 1 uithuizigheid de zes weken benaderde. Zeer waarschijnlijk heb ik de meeste tijd in het buitenland verzameld tijdens mijn verblijf in ACOS Strat, hoewel mijn jaar als stagiair-stafbrevethouder ook niet slecht was, maar dat waren reizen van amper 5 dagen. Geaccumuleerd moet dat maanden geweest zijn.

Weg geweest dat dus wel, maar nog nooit 4 maanden en in een operatietoneel, die naam waardig. En dus ook niet geldig voor extra punten voor het bevorderingscomité. Tja, zo werkt het nu eenmaal.

Maar de extra punten is zeker niet de enige, noch de voornaamste reden om een opdracht uit te voeren. Ik denk dat je in de huidige constellatie (ja, ik zal af en toe een moeilijk woord gebruiken) als officier niet kan zeggen dat je nog nooit aan een operatie deelgenomen hebt. Je kunt moeilijk aan de kantlijn toekijken hoe andere militairen zich voor de hoofdupdracht inzetten. Een functie als stafofficier is zeker geen excuus om niet je steentje bij te dragen.

Calle, mijn vrouw, zal daar natuurlijk mijn zin voor avontuur bijvoegen. Tja, ze heeft hier natuurlijk een punt. Ooit zo een paar keer naar Sirsinek (Irak) gevolgen tijdens mijn zending naar Ankarra (Turkije) terwijl ik beloofd had om geen gevaarlijke dingen te doen. Defensie: een avontuur?

En natuurlijk ook mijn plichtbesef. Calle kan hierover meespreken. Vraag me niet om dit uit te leggen, want dat kan ik niet. Het is gewoon zo.

Eerlijk gezegd: het financiële speelt geen noemenswaardige rol. Het is mooi meegenomen, maar dat is ook alles.

Nu rest nog de vraag: "Waarom Kosovo ?" Tenzij je met een eenheid vertrekt, zijn er voor logistiekers luchtvaart maar 2 mogelijke plaatsen. Ik wou het liefst iets doen waar ik veel over weet en door de jaren heen heb ik veel geleerd en geproefd over alle soorten logistiek, dus ... Die 2 plaatsen zijn Kaboel (Afghanistan) en Novo Selo. Als vader van 4 kinderen kan je moeilijk vragen om vrijwillig in een 'echt' oorlogsgebied te gaan werken. Trouwens, ik zag me niet werken in een zeer gelimiteerde zone in een snikheet klimaat. Nee, het noorden van Kosovo leek me stukken aantrekkelijker.

Ook niet te vergeten: het internationaal hoofdkwartier is voornamelijk Frans. Zij hebben in het Noorden immers de meeste troepen. Hoewel de voertaal het Engels is, zal ik mijn Frans kunnen en moeten gebruiken. Ook niet slecht.

Dus, Kosovo!

Het thuisfront

Deze opdracht is niet alleen mijn keuze. Calle had ook iets in de pap te brokken. Er komt zeker een tijd dat ik in operatie moet (zou eigenaardig zijn van niet). Als het dan toch moet, kan je beter zelf kiezen waar en wanneer. Voilà, dat was zo'n beetje de teneur.

Kosovo is minder risicovol en de winter, hoewel er een aantal verjaardagen en feestdagen invallen (bah, Kerst zonder familie), is de beste periode. Geen eindexamens, geen groot verlof, minder sportactiviteiten, tuin die stil ligt, enz. Het is nooit gepast om 4 maanden weg te zijn, maar dit zijn wel de beste maanden als je 4 kinderen hebt. En als ik terug komt, begint de lente. Leuk.

Als militair in het buitenland word je bij wijze van spreken een beetje gepamperd (waarschijnlijk zal ik voor de luiers moeten zorgen =;-). Behalve problemen met de operatie, heb je weinig zorgen om je hoofd. Voor de familie thuis daarentegen blijven de problemen gewoon doorlopen. De 4 maanden afwezigheid weegt bij de thuisblijvers het zwaarst. Ik heb nog geen idee hoe ik daarbij kan helpen. Alles zo goed mogelijke regelen, maar wat nog?

Poging 1: De voorbereiding van een 'weeskind'.

Een weeskind is de naam voor individuele vertrekkers zonder steun van een eenheid. De meeste militairen vertrekken immers als onderdeel van een detachement en worden dus door hun eenheid gezamenlijk voorbereid. Als je hier geen deel van uitmaakt, is de kwaliteit van je voorbereiding grotendeels afhankelijk van je eigen inventiviteit en initiatief. Hoewel er pogingen zijn, bestaat er is steeds geen vaste leidraad die zegt wat je moet doen. In ieder geval moet je veel kilometers bollen en veel telefoneren om alles te verzamelen. Gelukkig had mijn collega Eric al een heleboel dingen op een rijtje gezet en ik heb zijn rijtje verder aangevuld. Deze checklist zou voor mijn tweede poging zeer nuttig blijken. Ik heb deze lijst trouwens al aan enkele anderen bezorgd.

In de maand januari 2009 was het spurten van hier naar daar. Ik had immers maar een paar weken om alles in orde te krijgen. Ik wou ook zo weinig mogelijk gemaakte afspraken annuleren. Het resultaat was dat al het materiaal een week voor mijn vertrek klaar was, maar dat ikzelf niet met alles in orde was. Ik had immers een aantal briefings niet bijgewoond, maar dat euvel was te overbruggen.

Volledig gepakt en gezakt kreeg ik tijdens de cursus 'Humanitaire Operaties' een telefoontje dat alles afgeblazen was. De Fransen hadden het hoofdkwartier gereorganiseerd en de aflossing kwam met officieren te veel. Ze wilden me wel een functie van een luitenant geven. Ik heb vriendelijk bedankt voor een job tussen 4 muren. Sommige collega's vertelden me dat ik toch moest gegaan zijn en dit vanwege de premie. Ik zag me echter geen 4 maanden opgesloten zitten.

De personeelsdienst van de operaties stelde voor om met de volgende rotatie te vertrekken. De Fransen hadden immers de 'hogere' functie van de verantwoordelijke steun permanent aan de Belgen beloofd (de vorige functie was afwisselend voor België en Marokko). Ik zag een buitenlandse opdracht tijdens de grote vakantie totaal niet zitten. Ik zou me dan ook niet vrijwillig voor aanmelden. Nee, misschien later.

En zo begon ik alles terug uit te pakken.

De voorbereiding

Hoewel de zending dus afgeblazen was, had mijn voorbereiding toch waarde. Ik was immers nu gedeeltelijk 'mission ready' en de komende maanden kon ik de leemtes vullen. Zo kon ik de kwalificatie FNC behalen. Hoewel een officier steeds zijn GP draagt en ik hiervoor al gekwalificeerd was, had de schootsinstructeur me aangeraden ook voor FNC te gaan. Je weet maar nooit. Trouwens door de nieuwe schiettechnieken zijn de procedures voor een groot deel onafhankelijk van het wapen. Het is niet meer statisch vuren naar een doel, want je leert nu echt hoe op een veilige manier met je wapen om te gaan. Bijna in ware SWAT stijl.

Hoewel je hoopt het nooit te moeten gebruiken, weet je best zeer goed hoe je het wel moet doen. Het is je levensverzekering op het terrein.

Toen ik de eerste keer met mijn wapen en beschermingsvest thuis kwam, sloeg de paniek toe. Probeer eens aan tieners en een kleuter uit te leggen dat je niet gaat vechten, maar dat die dingen voor je bescherming zijn. Zoiets heeft voeten in de aarde. Gelukkig kon ik met mijn badge van KFOR en het internet aantonen dat ik wel degelijk naar het rustiger Kosovo ging en niet naar Afghanistan.

Medisch was alles OK. Spuiten genoeg gekregen. Van alles foto's genomen en gekeurd. Ook mijn sporttesten afgelegd. Voor het eerst sinds jaren heb ik die in het voorjaar afgelegd en niet traditiegetrouw op de laatst mogelijke dag in de herfst.

Een paar briefings in de cursus voor de volgende lichterij maakte mijn lijstje compleet en dus kreeg ik na maanden uiteindelijk het papier met de melding dat ik met alles in orde was. Gelukt!

Over de cursus nog een woordje. Tijdens deze cursus worden alle weeskinderen die binnenkort moeten vertrekken verzameld. Hierdoor hangt er een operationeel sfeertje dat zelfs een weggekwijnde stafofficier doet terugdenken aan de bestaansreden van een Defensie. Geen kandidaten voor operaties? Toch niet onder deze militairen!

Het vastkrijgen van de aanduidingsnota is ook een administratief verhaal. De periode voor kandidatuurstelling liep begin mei ten einde, en halverwege juli wist ik nog altijd niets. Als je dan weet dat ik de enige kandidaat voor die plaats was, dan begin je je toch vragen te stellen. Een mailtje bracht het probleem aan het licht. De nota was eind mei al opgemaakt en ingeschreven, maar blijkbaar nooit verstuurd. Dat is nu rechtgezet. De rest van de keten kan in gang schieten. Eén klein detail, die voor mij van een hoger orde geworden is, alles is 'onder voorbehoud'. Ahum.

Juli 09

Dit is de maand waarin ik begin te schrijven. Ik probeer vanaf nu alles bij te houden. Een kwestie van de gewoonte aan te kweken.

De kinderen weten nog steeds van niet. We hebben beslist om het hen, en daarna de rest van de familie en vrienden (op enkele uitzonderingen na), te vertellen na de grote vakantie. [Hey kids, we wilden jullie een onbezorgde vakantie geven.] Het heeft geen zin dat jullie gedurende maanden zorgen over mijn vertrek maken. Dus het grote nieuws zal zich pas begin september als een vuurtje verspreiden.

Dat betekent natuurlijk dat ik mijn voorbereidingen tot het onzichtbare moet beperken. Ik kan moeilijk met kisten en militair materieel gaan sleuren. Ook moet ik gemaakte afspraken staande houden, hoewel ik weet dat ik er niet zal zijn. [Sorry Lore, ik kan je rijinstructeur niet zijn. Ik had het graag gedaan, maar de afstand is te groot.]

Vorige week mijn test Engels afgelegd. Dat was niet echt noodzakelijk, maar toch mooi meegenomen. Het is geen vereiste om een certificaat Engels te hebben, hoewel de voertaal van het hoofdkwartier (HK) Engels is. Verwonderd? De Fransen zijn inderdaad de baas van dit HK, maar omdat het een Navo operatie is, is de voertaal Engels. Van Rudi weet ik dat je als Belg veel mag opdraven bij bezoeken, want de Fransen sukkelen nog altijd met die voertaal. Voor diegene die twijfelde: ik ben met glans geslaagd.

Vandaag wordt er veel gepraat over de mogelijke griepPandemie. Voor mijn vertrek toch eens polsen hoe het zit met de vaccinaties hiervoor. Kosovo lijkt me niet de ideale plaats om met griep in bed te liggen =;-)

Hoesy's Kosovo dagboek

Ook eens denken om een paar dagen verlof te nemen om de bovenverdieping in orde te brengen, want anders ligt het daar een paar maanden stil. Hier en daar een dag in september moet wel lukken. Hoewel, misschien zijn er nog een paar verrassingen.

Als voorbereiding ook aan een boekenlijst begonnen. De biblio van Defensie zal het geweten hebben. In ieder geval zijn ze bereid om boeken naar Kosovo op te sturen en de uitleenperiode te verlengen. 1 maand leek hen iets te weinig. Tiens.

Groetjes,

Hoesy

'Indeed, the foundation for total success of Desert Storm was, in large measure, laid during the previous two months [of logistical preparation].'
General William G. Pagonis, in Military Review, Vol. 71, No. 9, p. 28

